

5. února

Tak zaprvé bych chtěla ujasnit, že celý ten nápad se zapisování toho všeho není z mé, ale z Daveovy hlavy. Dave je můj terapeut. Myslí si, že mi mám problém mluvit o svých pocitech, a tak mi navrhl, abych si začala psát deník – prý abych to ze sebe dostala jako za starých časů, kdy lékaři pouštěli pacientům žilou, aby se jim z těla vyplavil záhadný jed. Jen bych dodala, že to skoro vždycky navzdory doktorovým dobrým úmyslům končilo pacientovou smrtí.

Náš rozhovor probíhal nějak takhle:

Dave chtěl, abych začala brát antidepresiva.

Já mu poradila, ať si je strčí tam, kam slunce nesvití.

Takže jsme se octli tak trochu ve slepé uličce.

„Zkusíme na to jít jinak,“ navrhl Dave nakonec. Natáhl se za sebe, vytasil se s malou černou knížkou a podal mi ji. Když jsem si ji vzala a zalistovala v ní, zvedla jsem hlavu a zmateně se na něj podívala.

Stránky byly prázdné.

„Napadlo mě, že je tu další alternativa. Mohla bys zkusit psát,“ navrhl.

„Je to zápisník vázaný v kůži,“ rozvedl to, když jsem se nevzmohla na nic kromě zírání na něj. „Do podobných psával Hemingway.“

„To má být alternativa k čemu?“ zeptala jsem se. „Ke xanaxu?“
„Chci, abys to na týden zkusila,“ odpověděl. „Tedy psaní.“
Pokusila jsem se mu deník vrátit. „Já nejsem žádná spisovatelka.“
„Zjistil jsem, že jsi dost výmluvná, když chceš, Alexis.“
„Proč? K čemu to bude?“

„Potřebuješ určitý ventil,“ vysvětlil mi. „Všechno v sobě dusíš a to není zdravé.“

Senza, pomyslela jsem si. Další, co se od něj dozvím, bude, že mám jíst zeleninu a brát vitamíny a dbát na to, abych každou noc spala nepřetržitě osm hodin.

„Jasně, a vy to budete číst?“ zeptala jsem se, protože jsem tohle nehodlala dělat ani omylem. Jako by nestačilo, že tady o svém nečekaně tragickém životě týden co týden hodinu vykládám. Ještě abych se se svými myšlenkami svěřovala deníku, aby si ho Dave mohl vzít domů a kontrolovat mi gramatiku.

„Ne,“ odpověděl Dave. „Ale snad se jednou budeš cítit dost dobře na to, abys se mou mluvila o tom, co napíšeš.“

To těžko, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem odpověděla: „Dobře, ale nečekejte žádného Hemingwaye.“

Netuším, proč jsem na to přistoupila. Nejspíš se snažím být vzorná pacientka.

Dave v tu chvíli vypadal neskutečně spokojený sám se sebou. „Nechci, abys psala jako Hemingway. Hemingway byl osel. Chci, aby sis sepisovala všechno, co tě zaujme. Svůj každodenní život. Svoje myšlenky a pocity.“

Měla jsem sto chutí mu sdělit, že žádné pocity nemám, ale místo toho jsem přikývla, protože vypadal tak plný očekávání, jako by stav mého duševního zdraví závisel jen a pouze na tom, že budu spolupracovat a psát si ten pitomý deník.

Potom ale dodal: „A aby to mělo skutečný účinek, myslím, že bys měla psát také o Tylerovi.“

Přítom mi mimovolně ztuhnou všechny svaly v čelisti.

„To nemůžu,“ vypravím ze sebe skrz zatnuté zuby.

„Nepiš o tom, jak to skončilo,“ nenechal se odbýt Dave. „Zkus psát o době, kdy byl šťastný. Když jste oba spolu byli šťastní.“

Zavrtím hlavou. „To už si nepamatuju.“ Je to pravda. Dokonce i po skoro 7 týdnech, pouhých 47 dnech, co svého bratra denně nevidám, nehážu po něm přes kuchyňský stůl hrášek, nepotkávám ho ve škole na chodbách a jako správná starší sestra nepředstírám, že mi leze na nervy, aby se neřeklo, se mi Tyova podoba čím dál víc vytrácí z mysli. Nedokážu si představit Tye, který není mrtvý. Můj mozek to neodbytně táhne ke konci. K mrtvému tělu, k rakvi a k hrobu.

K nějakému štěstí se nedokážu v duchu ani přiblížit.

„Zaměř se na to, co jsi zažila jako první a poslední,“ poradil mi Dave. „Pomůže ti to vzpomenout si. Já jsem například před nějakými dvaceti lety vlastnil Mustang 83. Vložil jsem do toho auta spoustu práce a měl jsem ho rád víc, než bych asi měl připustit, ale po všech těch letech si ho nedokážu tak docela vybavit. Když si ale vzpomenu na něco, co jsem s ním poprvé nebo naposledy zažil, mohl bych ti vyprávět o tom, jak jsem ho prvně řídil, o tom, jak jsem s ním naposledy podnikl dlouhou cestu, nebo tom, jak jsem na zadním sedadle poprvé strávil hodinu se ženou, která se později stala mou manželkou, a najednou ho mám naprosto zřetelně před očima.“ Odkášlal si a pokračoval: „Právě takové klíčové okamžiky si uchováváme v myslech nejjasněji.“

Tady nejde o auto, namítla jsem v duchu, ale o mého bratra.

Kromě toho mi došlo, že mi Dave právě vykládal o tom, jak se miloval se svou ženou, a to byla ta poslední věc, kterou bych si chtěla představovat.

„Takže tohle ti dávám oficiálně za úkol,“ prohlásil Dave a opřel se na židli, jako tím byl celá věc uzavřena. „Vzpomeň si, kdy byl Tyler naposledy šťastný, a napiš o tom.“

Což mě přivádí k tomuhle okamžiku.

Kdy píšu do deníku o tom, jak nechci psát deník.

Tu ironii si dobře uvědomuju.

Ale vážně, já nejsem žádná spisovatelka. Za slohovou část přijímačkových testů na univerzitu jsem získala 720 bodů, což je celkem slušné, ale tohle skóre bledne vedle mých dokonalých 800 bodů z matiky. Nikdy jsem si deník nevedla. Táta mi jeden, růžový s obrázkem koně, koupil k třináctým narozeninám, jenže ten skončil vzadu v mé knihovničce mezi Komentovanou Biblií pro dospívající – Nová mezinárodní verze a Sedmnáctkou: Kompletním průvodcem krásou spolu se všemi ostatními věcmi, co mě měly od mých 13 do 19 očividně připravit na život – jako kdyby mě na tohle něco dokázalo připravit. Všechny ty knížky jsou po pěti letech pořád na místě a sedá na ně prach.

Na tohle já nejsem. Narodila jsem se s mozkiem zatíženým na čísla. Uvažuji v rovnících. Kdybych opravdu dokázala položit pero na papír a zplodit něco užitečného, vzala bych své vzpomínky, ty prchavé, bolestné chvíle svého života a našla bych nějaký způsob, jak je sečíst, odečíst a vydělit, vložit do nich proměnné a posunout je, pokusit se je vytknout, odhalit jejich nepolapitelný význam a převést je z možností v jistoty.

Pokusila bych se vyřešit sebe. Zjistit, kde se to všechno pokazilo. Jako jsem se dostala sem, z bodu A do bodu B, kdy A je Alexis Riggsová, která bývala tak sebejistá, která byla chytrá, stála nohama pevně na zemi a často se smála a občas plakala a nebabrala ty nejdůležitější věci.

Jak jsem se dostala k tomuhle.

Místo toho na mě ale zírá prázdná stránka. Pero v ruce mi připadá nepřírozené. Je o tolik těžší než tužka a zanechává trvalou stopu. V životě se gumovat nedá.

Všechno bych škrtla a začala od začátku.

I.

Máma dnes ráno zase pláče. Poslední dobou se zdá, jako by v sobě měla kohoutek, který se nahodile pouští. Nakupujeme, jedeme v autě nebo se koukáme na televizi a já se na ni ohlédnu a vidím, že tiše pláče, jako by si to ani neuvědomovala – žádné vzlykání, náрек nebo popotahování, jenom proud slz, který jí stéká po tvářích.

Takže dnes ráno máma připravuje snídani, jako to dělala skoro každé ráno mého života. Naservíruje mi na talíř míchaná vejíčka, namaže toasty máslem, nalije mi sklenici pomerančového džusu a všechno to položí na stůl.

A přitom celou dobu pláče.

Když ten vodopád spustí, snažím se předstírat, že se nic zvláštního neděje. Jako by bylo normální, že vám matka pláče nad snídaní. Jako by mi to nervalo srdce. Zvesela prohlásím něco na způsob: „Vypadá to skvěle, mami. Mám hlad jako vlk.“ A pak začnu poštuchovat společně jídlo po talíři způsobem, který ji, doufám, přesvědčí o tom, že jím.

Kdyby se to stalo předtím, kdyby tu byl Ty, rozesmál by ji. Vyfukoval by v čokoládovém mléce bubliny. Udělal by ze slaniny a vejíček ob-

ličeji a předstíral by, že se s ním baví. Pojídal by pomalu jedno z očí a ječel u toho jako uprostřed nějakého krváku.

Ty věděl, jak věci napravit. Já to nedokážu.

Máma si sedne naproti mně a položí si ruce do klína. Slzy jí kapou z brady a já přestanu hrát divadýlko se snídaní a sklopím hlavu, protože i když jsem už před nějakou dobou přestala věřit v Boha, nechci věc komplikovat tím, že bych se mámě svěřovala se svým rodícím se ateismem. Ne teď, když má dost jiných starostí.

Jenže máma si místo modlitby utře mokrou tvář ubrouskem a zadívá se na mě lesklýma očima s řasami splenými slzami. Zhluboka se nadechne, jako když se člověk chystá říct něco důležitého, a usměje se.

Nepamatuju si, kdy jsem naposledy viděla její úsměv.

Zeptám se: „Mami, jsi v pořádku?“

A v tu chvíli mi to poví. Tu šílenou věc. Věc, se kterou nevím, jak si poradit.

Řekne:

„Myslím, že tvůj bratr je pořád tady v domě.“

Začne mi vysvětlovat, že se včera v noci bez jakéhokoli důvodu probírala z hlubokého spánku. Vstala a šla si pro sklenici vína a valium – prý aby se jí líp usínalo – a když stála u dřezu, zčistajasna najednou ucítila bratrovu kolínskou. Prý jí byla dočista obklopená.

Jako by stál přímo vedle ní.

Ta kolínská má hodně osobitou vůni. Ty si ji koupil o předloňských Vánocích ve Walmartu v půlgalonové láhvi, obří balení tekutiny s barvou radioaktivního slizu jménem Brut – „esence muže“ hlásala světu krabice. Kdykoli se Ty navoněl, což bylo dost často, Brut zaplavil celou místnost, a když šel brácha ve škole po chodbě, jako by se šest stop před ním vznášel oblak kolínské. Ne, že by vyloženě smrděla, ale nemi-

losrdně ovládla vaše smysly. *ČICHNI SI*, přikazovala vám. *No nejsem mužnost sama? TADY MĚ MÁTE.*

Polknu sousto míchaných vajíček a snažím se přijít na nějakou rozumnou odpověď.

„Z té lahve určitě mimovolně unikají látky,“ řeknu mámě nakonec. „A v domě je průvan.“

Slyším, mami? Dokonale logické vysvětlení.

„Ne, Lexie,“ odpoví máma a zavrtí hlavou. V koutcích jejích úst pořád zůstává stopa toho zvláštního úsměvu. „Je tady. Cítím to.“

Potíž je v tom, že nevypadá jako blázen. Vyzařuje z ní naděje. Jako by uplynulých sedm týdnů bylo jenom zlý sen. Jako by ho neztratila. Jako by nebyl mrtvý.

Tohle bude problém, pomyslím si.